

ΑΛΛΑΞΕ ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ. ΑΛΛΑΞΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ.

activated

Τόμος 22 • Τεύχος 3

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΠΟΥ ΑΝΤΕΞΕ

Καταστροφή ... ή ευκαιρία;

Όπως και οι μέλισσες

Πώς να κατατροπώσετε τις
αρνητικές σκέψεις

Το σπέσιαλ

Μια ιστορία με τριαντάφυλλα
κι αγκάθια

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΚΔΟΤΗ ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΟΣΟΣ ΠΟΝΟΣ

Αν και οι περισσότεροι άνθρωποι δεν θέλουν να το πολυσκέφτονται, όμως αυτό δεν σημαίνει και ότι δεν ισχύει. Το ότι δηλαδή υπάρχει πολύς πόνος και βάσανα στον κόσμο που ζούμε. Αθώοι άνθρωποι σκοτώνονται, ακρωτηριάζονται και μένουν άστεγοι λόγω άδικων και φρικαλέων πολέμων. Πάρα πολλοί άλλοι υποφέρουν εξίσου, από φυσικές ή ακόμα και ανθρωπογενείς καταστροφές. Ο καρκίνος, το AIDS και άλλες ασθένειες παίρνουν εκατομμύρια ζωές κάθε χρόνο, συχνά μετά από μήνες ή και χρόνια γεμάτα πόνο. Ο κατάλογος είναι μακρύς. Γιατί να συμβαίνει αυτό; Και ακολουθεί η παροιμιώδης ερώτηση: Γιατί επιτρέπει ο Θεός, τον πόνο και τα βάσανα;

Σ' αυτό το ερώτημα δεν μπορεί να δοθεί μια απλή και γενικευμένη απάντηση. Ο Θεός μπορεί να επιτρέπει τον πόνο και τα βάσανα, όμως οι αιτίες και οι λόγοι Του είναι τόσο πολλοί και ποικίλοι όσο και ο αριθμός εκείνων που υποφέρουν. Ένα πράγμα όμως είναι σίγουρο, επειδή το πώς αντιμετωπίζει ο καθένας τα βάσανα ή το πώς αντιδρά στα βάσανα των άλλων, εξαρτάται τα μέγιστα απ' την πίστη τους. Εκείνοι που έχουν αμέριστη πίστη σε έναν δίκαιο και στοργικό Θεό, επικαλούνται τη δική Του βοήθεια όταν την χρειάζονται, προσφεύγουν στην αστείρευτη πηγή της δικής Του προσφοράς και βοήθειας και ανακαλύπτουν τη χάρη και τη δύναμη να ξεπεράσουν τον πόνο τους και την απώλεια.

Λίγα είναι γνωστά για τον προσωπικό πόνο που υπέφερε ο Φρανκ Ε. Γκραφ (1860-1919), όμως ο ίδιος, πρέπει να συνέγραφε από πολύ βαθιά μέσα του την εμπειρία που βίωνε, όταν συνέθετε τον διάσημο ύμνο του με τον τίτλο, «Νοιάζεται ο Ιησούς;»¹ Ο πόνος που εκφράζει είναι πάρα πολύ αληθινός για να τον έχει μηχανευθεί και μόνον κάποιος που υποφέρει τόσο πολύ, θα μπορούσε να εκφράσει την αλήθεια και την ελπίδα που υφίστανται με τέτοιο νικηφόρο τρόπο στο ρεφρέν του ύμνου. «Ω, μα ναι, Αυτός νοιάζεται, το γνωρίζω πως νοιάζεται, η καρδιά Του πονάει απ' αυτά που υποφέρω εγώ. ... Γνωρίζω πως ο Σωτήρας μου νοιάζεται!»

Τα βάσανα και ο πόνος είναι μέρος της ζωής, όμως εκείνη η υπέροχη πίστη και διαβεβαίωση της φροντίδας και παρουσίας του Θεού, καταμεσής αυτών που περνάμε μπορούν να γίνουν και δικά μας επίσης. Ελπίζω ότι αυτό το τεύχος του *Activated* θα βοηθήσει να έλθετε κοντύτερα στην αγάπη του Θεού και τη δική Του παρηγορία όταν κι εσείς Τον χρειάζεστε περισσότερο.

Για περισσότερες πληροφορίες για το *Activated*, επισκεφτείτε μας στον ιστότοπό μας ή γράψτε μας.

<http://activated-europe.com>

Activated Hellas

Email: hellas@activated-europe.com

Activated Europe

Bramingham Pk. Business Ctr.

Enterprise Way

Luton, Beds. LU3 4BU, United Kingdom

+44 (0) 845 838 1384

Email: activatedEurope@activated.org

Activated Ministries

P.O. Box 462805

Escondido, CA 92046-2805, USA

Toll-free: 1-877-862-3228

Email: info@actmin.org

www.activatedonline.com

ΕΚΔΟΤΗΣ Ronan Keane

ΣΧΕΔΙΟ Gentian Suci

© 2021 Activated. All Rights Reserved

Τα εδάφια που χρησιμοποιούνται είναι προσαρμοσμένα κυρίως από την μετάφραση της Βίβλου στη δημοτική του Σπύρου Φίλου.

A-GR-MG-AM-242-X

ΑΠΟ ΤΟΝ
ΚΙΟΥΡΤΙΣ ΠΗΤΕΡ ΒΑΝ ΓΚΟΡΝΤΕΡ

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΠΟΥ ΑΝΤΕΞΕ

ΕΑΝ ΝΟΙΩΣΑΤΕ ΠΟΤΕ ΣΑΣ ΠΩΣ ΟΛΑ ΠΑΝΕ ΑΝΑΠΟΔΑ ΚΑΙ ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ ΙΔΕΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΩΣ ΘΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΕΤΕ ΓΙΑ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΜΕΡΑ, πάρτε κουράγιο από ένα δένδρο και τη δική του ιστορία, τη Βελανιδιά Τέρνερ – ένα δένδρο γίγαντα γύρω στα 16 μέτρα που είχε φυτευτεί το 1798 και τώρα μεγαλουργεί στους Βασιλικούς Βοτανικούς Κήπους Κιου, λίγο νότια απ' το Λονδίνο. Στη δεκαετία του 1980, το δένδρο αυτό έδειχνε άρρωστο και μάλλον έτοιμο να ξεραθεί, όταν στις 16 Οκτωβρίου το 1987, συνέβη μια τρομακτική καταιγίδα που συντάρραξε το νότιο μέρος του Ηνωμένου Βασιλείου, της Γαλλίας και των Νησιών της Μάγχης. Ίσως και να ήταν η χειρότερη καταιγίδα που έπληξε ποτέ όλη αυτή την περιοχή από το 1703 και μετά, και ξερίζωσε πάνω από 15 εκατομμύρια δένδρα σε μια ώρα μόνον. Ανάμεσα στα θύματά της ήταν και αυτή η Βελανιδιά Τέρνερ. Ο αέρας ξέχωσε

το δένδρο μαζί με την αβαθή του ρίζα, το συντάρραξε, και μετά το επανατοποθέτησε ξανά στη θέση του, λες και ένα γιγάντιο χέρι σήκωσε ένα ποτήρι κρασί και μετά το επανατοποθέτησε πάνω στο τραπέζι.

Ο επικεφαλής του δενδροκομείου, Τόνι Κίρκχαμ, ένοιωσε λες και είχε χάσει κάποιο μέλος της οικογένειάς του: «Είχα μείνει ράκος! Δένδρα τα οποία είχες φροντίζει και είχες μάθει να τα αναγνωρίζεις, ήταν τώρα πεσμένα στο έδαφος». Ο Τόνι και οι συνεργάτες του ώθησαν την τεράστια βελανιδιά εκεί που ήταν πρότερα και την στερέωσαν μήπως και πιάσει ξανά. Τρία χρόνια αργότερα, προς έκπληξή τους, το δένδρο είχε ξαναζωντανέψει. Τότε αντιλήφθηκαν τι είχε γίνει και γιατί το δένδρο αυτό έδειχνε άρρωστο. Βλέπετε το χώμα γύρω απ' τις ρίζες είχε πατικωθεί τόσο πολύ, απ' όλους εκείνους που περνούσαν δίπλα του για χρόνια, με αποτέλεσμα η βελανιδιά αυτή να μην αναπνέει σωστά ούτε να ποτίζεται. Η καταιγίδα τράνταξε το δένδρο και έκανε το χώμα γύρω απ' αυτό, όσο πορώδες έπρεπε, με αποτέλεσμα η βελανιδιά αυτή να μεγαλουργήσει ξανά.

Τριάντα χρόνια μετά την καταιγίδα του 1987, η Βελανιδιά του Τέρνερ έχει μεγαλώσει κατά ένα τρίτο ακόμα και έχει εμπνεύσει νέους τρόπους για

τη διαχείριση των δένδρων σε παγκόσμια κλίμακα, μαζί και τον κατάλληλο εξοπλισμό που έχει σχεδιαστεί για να διαρρηγνύει το χώμα και να δίνει την ικανότητα στο οξυγόνο, το άζωτο και τις θρεπτικές ουσίες να προσεγγίζουν το υπόγειο σύστημα των ριζών των δένδρων.

Τώρα, κάθε φορά που ο Τόνι περνά δίπλα απ' αυτή την τεράστια βελανιδιά, χαμογελά και συγκινείται από τη θαυματουργή ανάκαμψή της. «Τα δένδρα είναι σαν τους ανθρώπους», λέει αυτός. «Αγχώνονται κι αυτά, όμως όταν είναι ευτυχισμένα είναι υπέροχα».¹

Όταν βρισκόμαστε στη μέση κάποιας θύελλας, ίσως να μην μπορούμε να κατανοήσουμε τι καλό μπορεί να προέλθει απ' αυτό, όταν όμως σιγάσι η θύελλα, όλα παίρνουν ζωή ξανά. Συχνά, δεν γνωρίζουμε όλα τα γιατί και τα διότι των προβλημάτων μας, καθώς τα βιώνουμε, με αποτέλεσμα να μη «μπορούμε να δούμε το δάσος λόγω των δένδρων». Όταν όμως εμπιστευόμαστε τον Θεό για οτιδήποτε περνάμε στη ζωή μας, τότε ανακαλύπτουμε ανάπαυση και διανοητική γαλήνη.²

Ο ΚΙΟΥΡΤΙΣ ΠΗΤΕΡ ΒΑΝ ΓΚΟΡΝΤΕΡ ΕΙΝΑΙ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΜΙΜΟΣ³ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ. ■

1. Μάθετε περισσότερα για τη Βελανιδιά Τέρνερ εδώ: <https://www.bbc.com/news/av/stories-51282656/the-oak-tree-in-kew-gardens-that-taught-the-world-a-lesson>
2. βλ. Ιωάννη 15:1-2
3. <http://elixirmime.com>

ΑΠΟ ΤΗΝ
ΡΟΥΘ ΝΤΕΪΒΙΝΤΣΟΝ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΠΑΡΗΓΟΡΕΙ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ

ΟΤΑΝ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΠΕ ΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΣΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ ΟΤΙ ΘΑ ΤΟΥΣ ΑΦΗΝΕ, αυτό τους άφησε άναυδους και αυτοί Του έκαναν όλων των ειδών τις ερωτήσεις. Η σκέψη και μόνο ότι Αυτός θα τους άφηνε, τους ήταν δύσκολο να την αντέξουν.

Αυτός τους παρηγόρησε με λόγια όπως, «Ας μη ταραάζεται η καρδιά σας· πιστεύετε στον Θεό, και σε Μένα πιστεύετε. Στην οικία τού Πατέρα μου υπάρχουν πολλά οικήματα· ειδώλλως, θα σας έλεγα· πηγαίνω να σας ετοιμάσω τόπο. Και αφού πάω και σας ετοιμάσω τόπο, έρχομαι πάλι, και θα σας παραλάβω κοντά σε Μένα, για να είστε κι εσείς, όπου είμαι Εγώ. Και όπου Εγώ πηγαίνω το γνωρίζετε, και τον δρόμο τον γνωρίζετε».¹

Όλες οι υποσχέσεις και τα παρήγορα λόγια που είπε ο Ιησούς στους μαθητές Του είναι το ίδιο προσιτά και σε μας σήμερα. «Και Εγώ θα παρακαλέσω τον Πατέρα, και θα σας δώσει έναν άλλον Παράκλητο, για να μένει μαζί σας στον αιώνα, το Πνεύμα τής αλήθειας».²

«Σας συμφέρει να αναχωρήσω Εγώ· επειδή, αν δεν αναχωρήσω, ο Παράκλητος δεν θα 'ρθει σε σας· αλλά, αφού αναχωρήσω, θα τον στείλω σε σας».³

Ο Χριστός μας άφησε μια κληρονομιά ειρήνης. «Ειρήνη αφήνω σε σας, ειρήνη τη δική Μου δίνω σε σας· όχι όπως δίνει ο κόσμος, σας δίνω Εγώ. Ας μη ταραάζεται η καρδιά σας μήτε να δειλιάζει».⁴

Η ΡΟΥΘ ΝΤΕΪΒΙΝΤΣΟΝ ΕΙΝΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΕΝΑΡΙΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΣΤΙΣ ΗΠΑ. ■

1. Ιωάννη 14:1-4
2. Ιωάννη 14:16-17
3. Ιωάννη 16:7
4. Ιωάννη 14:27

ΝΟΙΑΖΕΤΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ;

Νοιάζεται ο Ιησούς όταν η καρδιά μου πονάει
Τόσο πολύ που παύει να γελά και να τραγουδά,
Καθώς αβάστακτες έγνοιες και φορτία την βαραίνουν
Και τα βήματα μου γίνονται τόσο βαριά;

Νοιάζεται ο Ιησούς όταν το μονοπάτι μου γίνεται σκοτεινό
Καθώς χάνεται μέσα στη νύχτα της ημέρας το φως,
Και παντού υφίσταται τρόμος πολυς και φόβος,
Νοιάζεται αρκετά για να βρίσκεται κοντά μου Αυτός;

Νοιάζεται ο Ιησούς όταν προσπάθησα και απέτυχα
Να αντισταθώ σε κάποιο δυνατό πειρασμό
Όταν για τη θλίψη που περνώ δεν υπάρχει παρηγοριά,
Και όλη τη νύχτα, τα δάκρυα τρέχουν χωρίς τελειωμό;

Νοιάζεται ο Ιησούς όταν είπα «αντίο»
Στο πιο αγαπημένο μου άτομο πάνω στη γη,
Και η θλιμμένη μου καρδιά πάει να σπάσει –
Σημαίνει κάτι γι' Αυτόν; Έχει δει τι έχει συμβεί;

Μα και βέβαια νοιάζεται Αυτός, το γνωρίζω ότι νοιάζεται,
Η δική Του καρδιά, απ' τη δική μου θλίψη πονά
Όταν οι μέρες μου είναι εξαντλητικές, οι νύχτες μου χωρίς τελειωμό,
Γνωρίζω ότι ο Σωτήρας μου νοιάζεται και μ' αγαπά.

ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΤΗΒ ΧΑΡΤΣ

ΣΤΟ ΙΩΑΝΝΗ 14:26, ο Ιησούς υπόσχεται να στείλει το Άγιο Πνεύμα να παρηγορήσει τους μαθητές Του, μετά την αναχώρησή Του απ' τον κόσμο αυτό. «Και ο Παράκλητος, το Πνεύμα το Άγιο, που ο Πατέρας θα στείλει στο όνομά Μου, εκείνος θα σας τα διδάξει όλα, και θα σας υπενθυμίσει όλα όσα είπα προς εσάς».

Αυτή η υπόσχεση έχει χαραχτεί στη μνήμη μου από τότε που ήμουν μικρό παιδί. Όμως μόνο όταν έφτασα στην ηλικία των εικοσιπέντε, συνάντησα εγώ ο ίδιος τον «Παράκλητο».

Η μητέρα μου πέθανε όταν εγώ ήμουν 20 ετών. Όταν μας συμβαίνει μια τέτοιου είδους τραγωδία ή απώλεια, είναι εύκολο να κλειστούμε στον εαυτό μας, τη λύπη και το πένθος και να μη θέλουμε να παρηγορηθούμε. Κάτι παρόμοιο συνέβη και σε μένα. Αν και εξωτερικά έδειχνα να είμαι συγκρατημένος, αυτό δεν ήταν τίποτα άλλο, πάρα μόνο μια μάσκα για να κρύψω τον πόνο και την θλίψη που μετέφερα καθημερινά μέσα μου, αφότου απεβίωσε η μητέρα μου.

Η αλήθεια είναι ότι ήμουν πικραμένος με το γεγονός ότι η μητέρα μου

είχε απεβιώσει. Βέβαια το να πενθεί κάποιος μετά από μια τέτοια απώλεια είναι κάτι το φυσιολογικό, όμως εγώ δεν μπορούσα να ξεπεράσω τη θλίψη που ένοιωθα μέσα μου.

Λίγο καιρό αργότερα, ενέδωσα στην παρότρυνση του Κυρίου να Τον ευχαριστήσω, που η μητέρα μου τώρα ήταν κοντά Του, κάτι που βοήθησε να θεραπευτεί η πίκρα που ένοιωθα κατά του Θεού.

Μετά από λίγο καιρό, έφθασε η επέτειος των δέκα ετών αφότου απεβίωσε η μητέρα μου. Αυτή η μέρα ήταν πάντα η πιο οδυνηρή μέρα της χρονιάς. Όμως τη φορά αυτή, ένοιωσα ασυνήθιστα ευτυχισμένος και γαλήνιος. Καθώς είχα ξαπλώσει εκείνο το βράδυ, άρχισα να αντιλαμβάνομαι μια εξαιρετικά παρήγορη αίσθηση να πλημμυρίζει την καρδιά μου. Το θεραπευτικό της βάλαμο άγγιζε μέρη της ψυχής μου, τα οποία από πολύ καιρό είχαν σαρωθεί από τη θλίψη. Ήταν λες και δύο δυνατά, στοργικά χέρια είχαν αγκαλιάσει την καρδιά μου – κάτι που με έκανε να νοιώθω ασφάλεια και σιγουριά.

Ρώτησα τον Θεό τι συνέβαινε και

Αυτός μου είπε, «Εσύ ο ίδιος έχεις συνάντηση με τον Παράκλητο».

Εκεί ένοιωσα να αφαιρείται το βάρος της θλίψης που έσερνα σαν ένα σταυρό για τόσο καιρό. Με δάκρυα χαράς στο πρόσωπό μου, είπα ξανά και ξανά στο Άγιο Πνεύμα, «Αποδέχομαι την παρηγοριά που θέλεις να μου δώσεις, χωρίς επιφυλάξεις». Όσο περισσότερο το έλεγα, τόσο περισσότερο μεγάλωνε μέσα μου αυτό το αίσθημα παρηγοριάς και από τότε, αυτή η παρηγοριά ποτέ δεν με εγκατέλειψε.

Μήπως κουβαλάτε κι εσείς ένα φορτίο θλίψης και στεναχώριας; Δεν χρειάζεται. Ο Παράκλητος, το Άγιο Πνεύμα, κτυπά στην πόρτα της καρδιάς σας αυτή τη στιγμή. Με τα χέρια Του απλωμένα, περιμένει να σας αγκαλιάσει. Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι να προσευχηθείτε, να δεχθείτε τον Ιησού και να γεμίσετε με το Άγιο Πνεύμα.

Ο ΣΤΗΒ ΧΑΡΤΣ ΕΙΝΑΙ ΤΥΦΛΟΣ
ΕΚ ΓΕΝΕΤΗΣ. ΕΙΝΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ,
ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΚΑΙ ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ
ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΣΤΗ
ΒΟΡΕΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗ. ■

ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΛΙΣΣΕΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΡΙ ΣΤΟΡΙ

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΠΟΤΕ ΝΑ ΚΟΙΜΗΘΕΙΤΕ, ΕΝΩ ΥΠΗΡΧΕ ΚΑΠΟΙΑ ΜΥΓΑ Η ΕΝΑ ΚΟΥΝΟΥΠΙ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ; Εκεί που πάτε να κοιμηθείτε, να σου η μύγα από πάνω σας. Μερικές μύγες έχουν το θράσος ακόμα και να προσγειώνονται στο πρόσωπό σας ή και το αυτί σας.

Εκεί που πάτε να ξανακοιμηθείτε, να σου πάλι εκείνη η μύγα! Λόγω της κούρασης που νοιώθετε δεν μπορείτε να σηκωθείτε για να τη σκοτώσετε, συγχρόνως όμως δεν μπορείτε και να

κοιμηθείτε.

Μερικές φορές βιώνω μια παρόμοια εμπειρία, χωρίς την ύπαρξη αυτής της ενοχλητικής μύγας, και να πω:

Προσπαθώ να κοιμηθώ ... κοντεύω να κοιμηθώ ... όταν από το πουθενά, μια απλή σκέψη έρχεται στον νου μου, *α, παραμέλησα να φροντίσω εκείνη τη λεπτομέρεια στη λίστα με αυτά που πρέπει να κάνω*. Ξέρω ότι δεν πρέπει να ανησυχώ. Δεν βοηθάει να ανησυχώ, θα ανησυχήσω αύριο. Γυρνάω απ' την άλλη προσπαθώντας να κοιμηθώ, όμως τα μάτια μου είναι πάλι ορθάνοιχτα καθώς μια άλλη απλή σκέψη έρχεται στον νου: *Πω-πω, ξέχασα να κάνω εκείνο το σημαντικό τηλεφώνημα*.

Χαλάρωσε, λέω στον νου μου εγώ,

χαλάρωσε, πάψε να ανησυχείς και πήγαινε για ύπνο. Πρέπει να σηκωθείς νωρίς αύριο το πρωί. Θα έχεις όσο χρόνο χρειάζεσαι για να τα σκεφτείς όλα αυτά το πρωί. Όμως όσο και να προσπαθώ να κοιμηθώ, να σου άλλη μια σκέψη: Μήπως πλησιάζει άλλη μια καταληκτική ημερομηνία στη δουλειά μου;

Και η ιστορία συνεχίζεται.

Πολύ νωρίς ένα πρωί, μετά από μια κουραστική νύχτα αϋπνίας, πήγα στην κουζίνα για πρωινό. Κάθισα στην καρέκλα σαν ζόμπι, με μισόκλειστα τα μάτια μου και προσπάθησα να διαβάσω ένα κεφάλαιο απ' τους Ψαλμούς πριν ξεκινήσω τη μέρα μου. Διάβαζα τον Ψαλμό 118 μέχρι

1. Ψαλμός 118:12
2. Ψαλμός 118:25
3. Ψαλμός 118:12-13
4. Ψαλμός 118:21

Αν ανησυχείς και δεν μπορείς να κοιμηθείς,
Μη μετράς αρνάκια, μέτρα τις ευλογίες σου
Και σύντομα με έναν καλό ύπνο θα ευλογηθείς.

— *Ίρβινγκ Μπερλίν*

που έφθασα στο εδάφιο 12, εκεί που ο Δαβίδ αναφέρεται στους εχθρούς του, «Με περικύκλωσαν σαν μέλισσες».¹

Πήγα να γελάσω καθώς άρχισα να σκέφτομαι όλες μου τις ανησυχίες τη νύχτα που πέρασε και δεν είχα κοιμηθεί και τόσο καλά. Βέβαια δεν με είχαν περικυκλώσει εχθροί, όμως σίγουρα οι ανησυχίες με είχαν «περικυκλώσει σαν μέλισσες» – βουίζοντας, ενοχλώντας με και τσιμπώντας με.

Έχω την τάση να ανησυχώ για πράγματα για τα οποία δεν μπορώ να κάνω και πολλά – όπως ένα σμήνος μέλισσες. Οι μέλισσες σαν τις ανησυχίες, είναι επίμονες και δύσκολα τις αποφεύγει κανείς. Αντίθετα απ' ό,τι σας έχει διδάξει ο Ιουίνι, το να βουτάτε στο νερό δεν θα σας βοηθήσει – οι μέλισσες θα περιμένουν μέχρι να αναδυθείτε για να πάρετε αέρα. Ούτε να σκεφτείτε να κρυφθείτε – θα βρουν τον τρόπο να σας ανακαλύψουν. Ακόμα και να αρχίσετε να τις απομακρύνετε με τα χέρια σας, χοροπηδώντας τρελά, αυτές πολύ γρήγορα θα σας καταβάλλουν.

Όταν έχετε πρόβλημα με μέλισσες, το καλύτερο πράγμα που μπορείτε να κάνετε είναι να φωνάζετε κάποιον να σας βοηθήσει να τις ξεφορτωθείτε. Σιγουρευτείτε ότι φοράτε αρκετά ρούχα.

Έτσι ακριβώς αντιμετώπισε ο

Βασιλιάς Δαβίδ τα «έντομα» στη δική του ζωή – κάλεσε κάποια «εταιρεία απεντόμωσης».

«Κύριε, σώσε μας!» ξεφώνισε, «Κύριε, βοήθα μας να πετύχουμε!»²

Και τι συνέβη μετά; Μας το λέει αυτός: «Σβήστηκαν όπως η φωτιά των αγκαθιών. Με έσπρωξαν δυνατά για να πέσω· αλλά, ο Κύριος με βοήθησε».³

Κάποιος μελισσοκόμος ή απεντομωτής που θα έλθει, θα ηρεμήσει τις μέλισσες, χρησιμοποιώντας καπνό, θα βάλει το μελίσσι σε ένα κουτί και θα το πάει κάπου μακριά όπου οι μέλισσες θα είναι ασφαλείς και δεν θα σας ενοχλούν άλλο πια. Όταν δεν μπορείτε να αποφύγετε τις ανησυχίες σας και τους φόβους σας, καλέστε τον Ειδικό Εξολοθρευτή Ανησυχιών – τον Ιησού – να φροντίσει την κατάσταση σας.

Μήπως μερικές φορές φοβάστε για το τι πρόκειται να συμβεί; Όταν ο Δαβίδ ανησυχούσε ή φοβόταν, παρέδιδε όλες τους τις έγνοιες στον Θεό και πρόσμενε απ' Αυτόν να τις χειριστεί. Κάθε φορά που ο Δαβίδ αντιμετώπιζε μια αντιξοότητα, επικαλείτο τον Θεό και Αυτός ήταν πιστός να τον διασώσει. «Συ μου απάντησες» – διακηρύττει ο Δαβίδ – «έγινες η σωτηρία μου!»⁴ Και ο Θεός συνεχίζει να κάνει το ίδιο και για εμάς σήμερα.

Τώρα, όταν ξαπλώνω στο κρεβάτι για να κοιμηθώ και δεν μπορώ, επειδή έχω ανησυχίες ή φόβους, έμαθα πως το καλύτερο που μπορώ να κάνω είναι να ζητήσω βοήθεια. Εξηγώ το πρόβλημα μου στον Ιησού, ονοματίζω κάθε ανησυχία και μετά μεταφέρω την καθεμία τους σ' Αυτόν. Μερικές φορές έχω μια μακρά λίστα από ανησυχίες και άλλες φορές μία ή δύο που με παρενοχλούν. Όμως ανεξάρτητα απ' το πρόβλημα, γνωρίζω ότι μπορώ να τα εναποθέσω όλα στα ικανά χέρια του Ιησού.

Και αν και μερικές φορές εμφανίζονται νέες ανησυχίες και δεν κοιμάμαι και τόσο καλά, όμως έμαθα πως καθόν χρόνο παραμένω κοντά στον προσωπικό μου «Εξολοθρευτή Εντόμων», μπορώ να Τον επικαλεστώ να χειριστεί όποιο πρόβλημα έχω και κάθε φορά που το κάνω, Αυτός έρχεται και διώχνει την ανησυχία εκείνη – κι εγώ γυρνάω απ' την άλλη και κοιμάμαι ήσυχη.

Η ΜΑΡΙ ΣΤΟΡΙ ΖΕΙ ΣΤΟ ΣΑΝ
ANTONIO ΤΩΝ ΗΠΙΑ, ΟΠΟΥ ΕΡΓΑ-
ΖΕΤΑΙ ΣΑΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΕΙΚΟΝΟ-
ΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΕΘΕΛΟ-
ΝΤΙΚΑ ΤΙΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΤΗΣ ΣΑΝ
ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ ΣΕ ΕΝΑ ΤΟΠΙΚΟ
ΚΕΝΤΡΟ ΑΣΤΕΓΩΝ. ■

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΖΟΪΣ ΣΑΤΗΝ

ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΠΟΥ Ο ΠΑΠΠΟΣ, ΜΟΥ ΕΔΕΙΞΕ ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΟΥ ΠΑΓΟΥ ΣΤΗ ΦΑΡΜΑ ΤΟΥ ΜΕ ΤΙΣ ΑΓΕΛΑΔΕΣ, ΗΜΟΥΝ ΤΟΣΟ ΔΑ ΜΙΚΡΗ. Αφού

άρμεγαν πρώτα τις αγελάδες, τοποθετούσαν το γάλα όπως ήταν σε αποστειρωμένα μπουκάλια στο γαλακτοκομείο και κατόπιν τοποθετούσαν τα γεμάτα μπουκάλια μέσα σε παγωμένο νερό στο δωμάτιο του πάγου. Το 1952 δεν υπήρχαν ακόμα τα ηλεκτρικά ψυγεία στην περιοχή εκεί, απλώς είχαν ένα δωμάτιο με καλή μόνωση και μια παχιά πόρτα που εμπόδιζε τη ζέστη να εισέρχεται. Τα μπουκάλια με το γάλα διατηρούνταν φρέσκα μέσα στο παγωμένο νερό βουτηγμένα μέσα σε μια μεγάλη μεταλλική λεκάνη. Την επόμενη μέρα πολύ πρωί, τα ξύλινα κιβώτια με τα γαλίνα μπουκάλια και με κομμάτια πάγου από πάνω τους, φορτώνονταν στο φορτηγό που τα μοίραζε στα σπίτια της τοπικής περιοχής. Φρέσκο γάλα καθημερινά.

Το γάλα αυτό, ούτε παστεριωνόταν, ούτε ομογενοποιούνταν. Η κρέμα για

τον καφέ, παίρνονταν απ' το πάνω μέρος ή το γάλα το κτυπούσαν με το χέρι για να ανακατέψουν την κρέμα. Βέβαια μπορούσες να χτυπήσεις και την κρέμα και να την μετατρέψεις σε βούτυρο. Το ακατέργαστο γάλα προέρχονταν από υγιείς αγελάδες και πολλοί άνθρωποι πίστευαν ότι το γάλα εκείνο είχε και θεραπευτικές ιδιότητες. Μετά από μερικά χρόνια, κυβερνητικοί κανονισμοί και ρυθμίσεις απαγόρεψαν την πώληση ακατέργαστου γάλακτος, όμως οι πρώτες μου αναμνήσεις ήταν με το ακατέργαστο γάλα και την απλή μέθοδο που απαιτούνταν για την παραγωγή του.

Ο στάβλος όπου περιμεναν υπομονετικά οι αγελάδες για να αρμεχτούν, το γαλακτοκομείο όπου εμφανιζόταν το γάλα και το δωμάτιο του πάγου, όλα τους εξήπταν τη φαντασία μου. Μου άρεσε να αγναντεύω τα

καταπράσινα λιβάδια με τα αγριολούλουδα όπου έβοσκαν καθημερινά οι αγελάδες. Μου άρεσε η μυρωδιά απ' το στάρι και το άχυρο που έτρωγαν, καθώς περίμεναν να αρμεχτούν. Μου άρεσε τόσο πολύ να παίζω κρυφτό και άλλα παιχνίδια με τα αδέρφια μου, τις αδελφές μου και τα ξαδέλφια μου μέσα σε εκείνο τον στάβλο.

Ένα απ' τα παιχνίδια που παίζαμε ήταν να μπαίνουμε κρυφά μέσα στο δωμάτιο του πάγου, για να δούμε ποιος θα κρατούσε το χέρι του την περισσότερη ώρα μέσα στο παγωμένο νερό. Ακόμα θυμάμαι το τσίμπημα που ένοιωθα απ' το παγωμένο νερό καθώς προσπαθούσα να κρατήσω το χέρι μου μέσα όση περισσότερη ώρα μπορούσα. Το κρύο έκαιγε το χέρι μου και όταν έβγαζα το χέρι μου απ' το νερό, το χέρι μου ήταν κατακόκκινο. Ήταν τόσο κρύο που νόμιζα ότι θα πάρει φωτιά.

«Κι εσείς, λοιπόν, τώρα μεν έχετε λύπη· όμως, θα σας δω πάλι, και θα χαρεί η καρδιά σας, και τη χαρά σας κανένας δεν την αφαιρέσει από σας». — *Ιωάννη 16:22*

Αν δεν έχετε δεχθεί ακόμα τον Ιησού και το δώρο της δικής Του παρηγοριάς, μπορείτε να το κάνετε τώρα με το να προσευχηθείτε το εξής:

Ιησού, Σε παρακαλώ συγχώρεσέ με για όλες μου τις αμαρτίες. Πιστεύω πως Εσύ έδωσες τη ζωή Σου για μένα. Ανοίγω την πόρτα της καρδιάς μου και ζητώ από Σένα να εισέλθεις και να μου δώσεις το δώρο Σου της αιώνιας ζωής. Αμήν.

Μια άλλη φορά, βγήκαμε έξω ένα χειμωνιάτικο πρωινό με τα ξαδέλφια μου για να κάνουμε έλκνηρο και περνούσαμε τόσο όμορφα που δεν με ένοιαζε που το χιόνι έλιωνε μέσα απ' τα γάντια μου ή που οι μπότες μου είχαν γεμίσει υγρασία. Όταν μπήκαμε στο σπίτι, αντιλήφθηκα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά και τα χέρια μου μαζί με τα πόδια μου πονούσαν τόσο πολύ που δεν μπορούσα να κάνω ούτε ζεστό μπάνιο. Έπρεπε να καθίσω μέσα σε μια λεκάνη με δροσερό νερό, το οποίο βαθμηδόν ζεσταινόταν μέχρι να μπορέσω να νοιώσω ζεστά ξανά.

Θυμώμουν όλες αυτές τις εμπειρίες και σκεπτόμουν για όλες εκείνες τις θλιβερές απώλειες στη ζωή μου. Η θλίψη έχει και μια παγωμένη πλευρά μέσα της. Ο θάνατος του παππού μου ήταν η πρώτη μου μεγάλη απώλεια όταν ήμουν δεκατεσσάρων χρονών. Ο πόνος εκείνος ήταν οδυνηρός, και μου θύμιζε πώς ήταν να κρατώ το χέρι μου μέσα στο παγωμένο νερό, στο δωμάτιο του πάγου ή να κάθομαι μέσα στο κρύο νερό της

μπαγιέρας προσπαθώντας να ξεπαγώσω τα δάκτυλα των χεριών και των ποδιών μου. Ένοιωσα την καρδιά μου όχι μόνο να ραγίζει, αλλά και να βουλιάζει και να παγώνει. Πονούσε τόσο πολύ που δεν μπορούσα να πω αν ένοιωθε κρύα ή ζεστή. Απλά πονούσε και χρειάστηκαν ήπιες αλλαγές για να αρχίσει να νοιώθει ξανά.

Όμως με τον καιρό, άρχισα να νοιώθω ξανά ζεστά μέσα μου. Ο ψυχρός πόνος εξαφανίστηκε και εγώ μπορούσα να αναλογίζομαι εκείνο τον καιρό που πέρασα μέσα στο ψυγείο της θλίψης και να συγκεντρωθώ στις γλυκές αναμνήσεις, τον καιρό που πέρασα με τον παππού μου σαν παιδί. Δεν έχω πάψει να θυμάμαι όλες αυτές τις στιγμές και να παίρνω δύναμη απ' τα απλόικα και βαθυστόχαστα μαθήματα που με δίδαξε αυτός.

Τα μαθήματα που διδάσκει το δωμάτιο του πάγου είναι δύσκολα. Όποτε βρίσκεσαι εκεί μέσα, να φέρεσαι ευγενικά στον εαυτό σου και να δίνεις στον εαυτό σου τον

χρόνο να ξαναιώσει και να θεραπευτεί. Μην προσμένεις να επιστρέψεις αμέσως στην κανονικότητα της ζωής ή να προσπαθήσεις να κάνεις τον εαυτό σου να ξεχάσει με το να είσαι απασχολημένος ή διασκεδάζοντας με άλλα πράγματα, αλλιώς θα ανακαλύψεις ότι θα πονάς ακόμα χειρότερα. Βρες ένα άτομο της εμπιστοσύνης σου, κάποιον που σου επιτρέπει να αισθάνεσαι, κάποιον που μπορεί να κλάψει μαζί σου όταν πρέπει να κλάψεις και να γελάει μαζί σου, όταν εσύ χρειάζεται να γελάσεις και όλα τα ενδιάμεσα. Μην ξεχνάς και μην προσπαθείς να μπλοκάρεις τις αναμνήσεις από εκείνο το δωμάτιο του πάγου, αλλιώς θα χάσεις τα βαθειά και ανεκτίμητα μαθήματα που σου προσφέρει. Δείξε σεβασμό στην καρδιά σου και δώσε της τον χρόνο να θεραπευτεί.

Η ΤΖΟΪΣ ΣΑΤΗΝ ΕΙΝΑΙ
ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΣ ΔΑΣΚΑΛΑ ΚΑΙ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΚΑΙ ΖΕΙ ΣΤΟ ΣΑΝ
ΑΝΤΟΝΙΟ ΤΩΝ ΗΠΑ. ■

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ- ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΡΙΑΝ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΤΖΕΡΙ ΠΑΛΑΝΤΙΝΟ

ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΙΟ ΜΑΣ ΤΟΝ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ, που γεννήθηκε με το σύνδρομο Ντάουν και ήταν πραγματικά ένα ξεχωριστό παιδί. Αν και ο Γκάμπριελ έζησε σε αυτή τη γη μόνο για δύο χρόνια και τέσσερις μήνες, ο Κύριος τον χρησιμοποίησε για να αγγίξει τις ζωές πάρα πολλών ανθρώπων και να μας διδάξει αμέτρητα μαθήματα που έχουν να κάνουν με την αγάπη, την πίστη, την πεποίθηση, την υπομονή, τη συμπόνια, την ταπεινότητα, το κουράγιο, την προσευχή και την πραγματικότητα του εδαφίου Ρωμαιοί 8:28: «Γνωρίζουμε πως όλα συνεργάζονται προς το καλό για εκείνους που αγαπάνε τον Θεό».

Όταν οι γιατροί μάς πρωτοείπαν ότι ο Γκάμπριελ θα γεννηθεί με το σύνδρομο Ντάουν, ήταν δύσκολο να το αποδεχτούμε, όμως όσες περισσότερες πληροφορίες αποκτούσαμε, τόσο περισσότερα ανακαλύπταμε για το

πόσο ξεχωριστά είναι τα παιδιά με το σύνδρομο Ντάουν. Και βέβαια, όσο περισσότερο γνωρίζαμε τον Γκάμπριελ και απολαμβάναμε το γλυκό του αγγελικό πνεύμα, τόσο λιγότερο σκεφτόμασταν τους περιορισμούς του και όλο και περισσότερο υποπτεύομασταν ότι ήμασταν σαν εκείνους τους ανθρώπους που η Βίβλος λέει ότι «φιλοξένησαν αγγέλους, μη γνωρίζοντάς το».¹

Ο Γκάμπριελ είχε αρκετές σοβαρές φυσικές αναπηρίες από τότε που γεννήθηκε και το σώμα του δεν θα άντεχε για πολύ. Γνωρίζαμε πως για αυτόν, η κάθε μέρα ήταν ένα θαύμα, ένα δώρο. Συντάξαμε μια λίστα με εδάφια απ' τη Βίβλο για την υγεία

και τη δύναμη του Γκάμπριελ και αναφερόμασταν συχνά σ' αυτήν. Η υπόσχεση που διεκδικήσαμε περισσότερο ήταν, «Αυτός δίνει ισχύ στους εξασθενημένους, και αυξάνει τη δύναμη στους αδύνατους».² Και ο Θεός σίγουρα εκπλήρωσε αυτή την υπόσχεση Του στον Γκάμπριελ.

Όταν ο Γκάμπριελ ήταν έξι μηνών, αρρώστησε και είχε άσχημο βήχα. Καθώς προσευχόμασταν απεγνωσμένα για τη θεραπεία του, ο Θεός μας

1. Εβραίους 13:2

2. Ησαΐα 40:29

Θεός έδειχνε να μας διδάσκει ένα νέο μάθημα όσον αφορά τη θεραπεία και την ένθερμη προσευχή, συνήθως με το να μας βοηθάει να εφαρμόζουμε κάτι που διαβάζαμε στον Λόγο Του. Ήταν σαν να είχαμε εισέλθει σε μια νέα αίθουσα μαθημάτων στη ζωή – η οποία μας δίδασκε μαθήματα που δεν θα είχαμε μάθει με κανένα άλλο τρόπο. Πολλές φορές ευχόμασταν να ήμασταν εμείς που υποφέραμε και όχι το παιδί μας, όμως φθάσαμε στο σημείο να δούμε ότι ο Θεός γνωρίζει καλύτερα, όπως πάντα, επειδή μας έκανε να αγωνιζόμαστε μέσω της προσευχής ακόμα περισσότερο για τον Γκάμπριελ απ’ ό,τι θα αγωνιζόμασταν για τους εαυτούς μας. Κάθε φορά ο Θεός μας έδινε την παρηγοριά και τη δύναμη που χρειαζόμασταν.

Αν και ο Θεός μας είχε προετοιμάσει ψυχολογικά, για το ότι μια ημέρα σύντομα θα έπαιρνε τον Γκάμπριελ κοντά Του, παρ’ όλα αυτά, είχαμε μάθει να τον αγαπάμε πάρα πολύ. Ίσως αυτό, επειδή ήταν ένα ξεχωριστό παιδί ή ίσως επειδή γνωρίζαμε απ’ την αρχή ότι «ήταν δανεικός απ’ τον Θεό» και θα βρίσκονταν μόνο για λίγο καιρό μαζί μας.

Μια μέρα, καθώς ο Γκάμπριελ ήταν εξαιρετικά αδύναμος, επειδή είχε αρρωστήσει, άρχισε να δείχνει ότι θα έκανε σπασμούς, ενώ στη συνέχεια λιποθύμησε στην αγκαλιά μου και ποτέ δεν επανήλθε. Τον πήγαμε γρήγορα στο νοσοκομείο και καθώς οι γιατροί προσπαθούσαν να τον συνεφέρουν, εμείς βγάλαμε ένα μικρό υμνολόγιο που είχαμε μαζί μας και όταν το ανοίξαμε, πέσαμε στη σελίδα με το τραγούδι «Κάποιο Υπέροχο Ήμέρωμα». Ήταν το σημάδι του Θεού, ότι ο Γκάμπριελ ήταν καθοδόν προς την επουράνια κατοικία του.

Νιώσαμε ένα τρομερό συναίσθημα απώλειας, όμως ο Θεός μας παρηγόρησε όπως μόνον Αυτός μπορεί να

κάνει. Τι περισσότερο μπορούσαμε να ζητήσουμε απ’ το να γνωρίζουμε ότι ο Γκάμπριελ ήταν επιτέλους ευτυχισμένος και υγιής και δεν υπέφερε άλλο πια. Στην τελετή του Γκάμπριελ, κάποιος μοιράστηκε μαζί μας ένα όραμα που είχε για μια πεταλούδα που μόλις είχε βγει απ’ το κουκούλι της. Από μια άποψη, ο Γκάμπριελ ήταν σαν μια μικρή κάμπια σ’ αυτή την ζωή – στην πραγματικότητα ποτέ δεν έμαθε να μπουσουλάει τόσο καλά όσο και μια κάμπια. Όμως τώρα σαν μια όμορφη πεταλούδα είχε πετάξει προς τον ουρανό και την ελευθερία.

Η αναχώρηση του Γκάμπριελ στον ουρανό, έκανε το μέρος εκείνο, ακόμα πιο πραγματικό για μας. Πιστεύαμε στον επουράνιο κόσμο από πριν και προσιέμενουμε να εξερευνήσουμε κι εμείς τις ομορφιές του και τα μυστήριά του κάποια μέρα, όμως τώρα που γνωρίζουμε ότι ο Γκάμπριελ βρίσκεται εκεί πάνω, ο επουράνιος κόσμος δείχνει περισσότερο σαν η κατοικία μας και νοιώθουμε ότι δεν αξίζει να είμαστε και τόσο καταπιασμένοι με τα πράγματα αυτής της ζωής. Ποτέ δεν ήμασταν ξανά το ίδιο, μετά τον σύντομο χρόνο που πέρασε μαζί μας ο Γκάμπριελ εδώ στη γη, επειδή βλέπετε, γνωρίζαμε ότι ο Γκάμπριελ ποτέ δεν μας ανήκε. Ήταν ένας αγγελιοφόρος σε αποστολή – για να μαλακώσει τις καρδιές μας και να μας διδάξει να ερχόμαστε σε στενότερη επαφή με το βασίλειο του Θεού και να μαθαίνουμε περισσότερα για τις πραγματικές αξίες της ζωής.

Η ΜΑΡΙΑΝ ΚΑΙ Ο ΤΖΕΡΙ ΠΑΛΑΝΤΙΝΟ ΕΖΗΣΑΝ 14 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ ΚΑΙ 18 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΟ ΟΠΟΥ ΔΙΕΔΙΔΑΝ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΕΝΑ ΜΗΝΥΜΑ ΕΛΠΙΔΑΣ. ■

έδειξε ότι Αυτός μας δίδασκε καρτερικότητα.

Καθώς αρχίσαμε να ερευνούμε τη Βίβλο μάθαμε τι σήμαινε αυτό και μας ενθάρρυνε, όταν μάθαμε ότι η αρετή της καρτερικότητας, είχε βοηθήσει να ολοκληρωθούν πολλοί άνδρες και γυναίκες του Θεού και να γίνουν αυτό που ήθελε Αυτός να γίνουν. Έπρεπε να προσευχόμαστε όχι μόνο μια φορά και να λέμε ότι έγινε, αλλά έπρεπε συνέχεια να αναζητάμε τη βοήθεια του Θεού με όλη μας την καρδιά. Όταν το αντιληφθήκαμε αυτό και κάναμε το μέρος μας, τότε έκανε και ο Θεός το δικό Του. Ο Γκάμπριελ θεραπεύτηκε πλήρως απ’ τον βήχα που απειλούσε την ίδια του τη ζωή.

Με κάθε κρίση του Γκάμπριελ, ο

ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΣΠΕΣΙΑΛ

Η ΣΑΝΤΡΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΝΟΙΩΣΕΙ ΤΟΣΟ ΣΤΕΝΟΧΩΡΗΜΕΝΗ, ΚΑΘΩΣ ΠΡΟΣΗΛΑΘΟΥΣΕ ΝΑ ΑΝΟΙΞΕΙ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΟΠΩΛΕΙΟΥ ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ ΠΟΥ ΛΥΣΣΟΜΑΝΟΥΣΕ. Η ζωή της ήταν άνετη σαν ένα ανοιξιάτικο αεράκι, όμως στον τέταρτο μήνα της δεύτερης εγκυμοσύνης της, ένα τροχαίο ατύχημα, της αφαιρέσε τη χαρά άλλου ενός παιδιού. Αν δεν της είχε συμβεί αυτό, την βδομάδα αυτή, θα γεννούσε έναν γιο. Θρηνούσε την απώλειά της και λες και αυτό δεν ήταν αρκετό, η εταιρεία που εργαζόταν ο άνδρας της, τον απειλούσε με μετάθεση, ενώ η αδελφή της, που την περίμενε πως και πως για να έλθει να την δει, τηλεφώνησε να της πει ότι δεν

μπορούσε να έλθει. Το χειρότερο ήταν ότι μια φίλη της την εξαγρίωνε με το να της λέει, ότι το πένθος της ήταν το μονοπάτι που είχε χαράξει ο Θεός για να την ωριμάσει και θα της δίδασκε πώς να είναι ευγνώμων για τα καλά πράγματα στη ζωή της και να μάθει να συμπονά εκείνους που υποφέρουν.

Μήπως έχασε ποτέ της ένα παιδί αυτή; - Όχι. Ούτε καν μπορεί να νοιώσει πως νοιώθω εγώ! Είπε από μέσα της η Σάντρα. Πώς προσμένει να είμαι ευγνώμων; Ευγνώμων γιατί; - αναρωτήθηκε. Για έναν απρόσχετο φορτηγατζή που με τράκαρε; Για έναν αερόσακο που μου έσωσε τη ζωή αλλά σκότωσε το παιδί μου;

«Καλό σας απόγευμα. Μπορώ να βοηθήσω σε κάτι;» Ο τρόπος που της μίλησε η ανθοπώλης την ξάφνιασε. «Ω, συγνώμη», της είπε η υπάλληλος, που λεγόταν Τζένη. «Απλά δεν ήθελα να νομίσετε ότι σας αγνοούσα».

«Χρειάζομαι μια ανθοδέσμη».

«Θέλετε κάτι όμορφο αλλά συνηθισμένο ή θα θέλατε κάτι που αρέσει σε πολλούς πελάτες το οποίο εγώ αποκαλώ Το Σπέσιαλ της Ημέρας των Ευχαριστιών;» Βλέποντας την περιέργεια της Σάντρα, η Τζένη συνέχισε. «Είμαι πεπεισμένη πως τα λουλούδια λένε ιστορίες, πως η κάθε σύνθεση προτείνει και ένα ξεχωριστό συναίσθημα. Μήπως ψάχνετε για κάτι που εκφράζει ευγνωμοσύνη;»

«Όχι ακριβώς!» απάντησε η Σάντρα. «Βλέπεις, τους τελευταίους πέντε μήνες, ότι μπορούσε να πάει στραβά, πήγε στραβά».

Αναλογίσου τις παρούσες ευλογίες σου, απ' τις οποίες ο κάθε άνθρωπος έχει πολλές και όχι τις παλιές κακοτυχίες σου, απ' τις οποίες όλοι οι άνθρωποι έχουν μερικές. — *Τσαρλς Ντίκενς (1812-1870)*

Η Σάντρα μετάνιωσε για αυτά της τα λόγια, όμως έμεινε έκπληκτη όταν η Τζένη της είπε, «Σου έχω το τέλει μπουκέτο». Το μικρό κουδουνάκι της πόρτας ξαφνικά ήχησε.

«Γεια σου Μπάρμπαρα», είπε η Τζένη. «Έχω έτοιμη την παραγγελία σου, στην φέρνω αμέσως». Ευγενικά ζήτησε συγνώμη απ' την Σάντρα και πήγε προς το μικρό της εργαστήριο. Ξαναήλθε γρήγορα φέρνοντας μια τεράστια σύνθεση από πρασινάδες, φιογκάκια και μακριά αγκαθωτά κοτσάνια από τριαντάφυλλα. Μόνο που δεν υπήρχαν τριαντάφυλλα στις απολήξεις των κοτσανιών, επειδή είχαν αφαιρεθεί. «Μήπως θα ήθελες να στα πακετάρω;» ρώτησε η Τζένη.

Η Σάντρα πρόσεχε να δει, ποια θα ήταν η αντίδραση της Μπάρμπαρα. Ήταν κάποιο αστέιο; Ποιος θα ήθελε ποτέ του κοτσάνια χωρίς τριαντάφυλλα; Περίμενε ότι η Μπάρμπαρα θα έβαζε τα γέλια, παρατηρώντας ότι έλειπαν τα λουλούδια από τα κοτσάνια όμως καμιά απ' τις δύο γυναίκες δεν γέλασε.

«Ναι, πακετάρισέ τα, είναι υπέροχα», είπε η Μπάρμπαρα. «Κάποιος θα πίστευε πως μετά από τρία χρόνια που έρχομαι και αγοράζω αυτό το Σπέσιαλ, δεν θα με συγκινούσε πια το νόημα που έχει, όμως αυτό δεν έχει πάψει να συμβαίνει. Θα αρέσει πολύ στην οικογένειά μου. Σ' ευχαριστώ».

Η Σάντρα τα 'χε χαμένα. *Γιατί μια τόσο φυσιολογική συζήτηση για μια τόσο περίεργη σύνθεση λουλουδιών;*

αναρωτήθηκε. Η Σάντρα μόλις και κατάφερε να αρθρώσει, «Μα αυτή η κυρία μόλις έφυγε με, ...»

«Ναι;»

«Μα δεν υπήρχαν λουλούδια!»

«Σωστά, τα έκοψα εγώ».

«Τα έκοψες;»

«Τα έκοψα, ναι. Γι' αυτό είναι σπέσιαλ η σύνθεση αυτή και την αποκαλώ Μπουκέτο από Αγκάθια Ημέρας Ευχαριστιών».

«Ναι, αλλά γιατί να πληρώσει κάποιος για κάτι τέτοιο;» Και εκεί γέλασε κάπως η Σάντρα, παρόλο το πώς ένοιωθε.

«Σίγουρα θέλεις να μάθεις;»

«Θα το ήθελα πάρα πολύ!»

«Η Μπάρμπαρα ήλθε στο μαγαζί μου πριν τρία χρόνια νοιώθοντας περίπου, όπως νοιώθεις κι εσύ σήμερα», της εξήγησε η Τζένη. «Νόμιζε πως δεν υπήρχαν πολλά πράγματα για να νοιώθει ευγνωμοσύνη. Ο πατέρας της είχε πεθάνει από καρκίνο, η οικογενειακή τους επιχείρηση πήγαινε άσχημα, ο γιος της έπαιρνε ναρκωτικά και αυτή έπρεπε να κάνει μια σοβαρή εγχείρηση».

«Πω-πω, αυτό κι αν πονάει!» είπε η Σάντρα.

«Την ίδια χρονιά», συνέχισε η Τζένη, «εγώ έχασα τον σύζυγό μου. Ανέλαβα όλη την ευθύνη για το μαγαζί και για πρώτη φορά, ένοιωσα εντελώς μονάχη. Δεν είχα παιδιά, ούτε σύζυγο, κανέναν δικό μου εδώ κοντά και είχα και πολλά χρέη, ώστε να μη μπορώ να

ταξιδέψω πουθενά».

«Και τι έκανες;»

«Έμαθα να είμαι ευγνώμων για τα αγκάθια».

Τι εννοείς «αγκάθια;» Είπε η Σάντρα.

«Βλέπεις, είμαι Χριστιανή. Πάντα ευχαριστούσα τον Θεό για τα καλά πράγματα στη ζωή μου και ποτέ δεν σκέφτηκα να Τον ρωτήσω γιατί μου συνέβαιναν καλά πράγματα. Όμως όταν μου συνέβαιναν άσχημα πράγματα, αμέσως Του ζητούσα εξηγήσεις! Πάντα απολάμβανα τα λουλούδια της ζωής όμως χρειάστηκαν τα αγκάθια για να μου δείξουν την ομορφιά της παρηγοριάς του Θεού. Ξέρεις, η Βίβλος λέει ότι ο Θεός μας παρηγορεί όταν υποφέρουμε, ώστε μέσα απ' τη δική Του παρηγορία να μπορούμε κι εμείς να μάθουμε να παρηγορούμε τους άλλους».

Η Σάντρα ξερόβηξε. «Ξέρεις, πριν λίγες μέρες, κάποια φίλη μου διάβασε το ίδιο κείμενο και εγώ εξαγριώθηκα μαζί της! Υποθέτω πως μάλλον δεν θέλω να παρηγορηθώ. Έχασα ένα μωρό και είμαι θυμωμένη με τον Θεό».

«Γεια σου, Φιλ!» Φώναξε η Τζένη, καθώς ένας φαλακρός, στρουμπουλός άνδρας μπήκε στο κατάστημα. Η Τζένη άγγιξε απαλά το χέρι της Σάντρα και μετά πήγε να καλωσορίσει τον Φιλ, κι εκεί αγκαλιάστηκαν μαζί. «Ηλθα εδώ για δώδεκα μακρουλά

κοτσάνια με αγκάθια!» Είπε γελώντας ο Φιλ.

«Αυτό υπέθεσα κι εγώ», είπε η Τζένη. «Τα έχω έτοιμα» και έβγαλε απ' το ψυγείο ένα μπουκέτο με κοτσάνια, περιτυλιγμένα με χαρτί.

«Ομορφα», είπε ο Φιλ. «Θα αρέσουν πολύ στη σύζυγό μου».

Η Σάντρα δεν μπορούσε να κρατηθεί απ' το να ρωτήσει. «Αυτά είναι για τη σύζυγό σου;» Ο Φιλ είδε ότι η περιέργεια της Σάντρα ταίριαζε με τη δική του, όταν αυτός πρωτάκουσε για το μπουκέτο με τα αγκάθια. «Θα μπορούσες να μου πεις, γιατί τα αγκάθια;» Συνέχισε η Σάντρα.

«Θα σου πω», είπε αυτός. «Πριν τέσσερα χρόνια, η σύζυγός μου κι εγώ φθάσαμε σε σημείο σχεδόν να χωρίσουμε. Μετά από σαράντα χρόνια γάμου, είχαμε φθάσει στο απροχώρητο, όμως σιγά-σιγά, καταφέραμε να λύσουμε την κάθε μας διαφορά. Σώσαμε τον γάμο μας – την αγάπη μας, πραγματικά. Πριν ένα χρόνο ήρθα σ' αυτό το κατάσταση για λουλουδία. Πρέπει να είπα στην Τζένη ότι περνούσαμε μεγάλες δυσκολίες, επειδή μου είπε ότι κρατούσε ένα βάζο με κοτσάνια από τριαντάφυλλα! — σαν μια υπενθύμιση για το τι είχε μάθει κι αυτή, μέσα απ' τις δυσκολίες που είχε βιώσει. Αυτό μου ήταν αρκετό. Πήρα μερικά κοτσάνια. Η σύζυγός μου κι εγώ αποφασίσαμε να βάλουμε από ένα καρτελάκι στο καθένα κοτσάνι, για την κάθε

δύσκολη κατάσταση και να πούμε ευχαριστώ για αυτό που μας δίδαξε το πρόβλημα. Είμαι πολύ σίγουρος ότι αυτή η επανάληψη με το κοτσάνι έχει γίνει παράδοση».

Ο Φιλ πλήρωσε την Τζένη, την ευχαρίστησε ξανά και καθώς έφευγε, είπε στην Σάντρα, «Συνιστώ χωρίς καμία επιφύλαξη Το Σπέσιαλ!»

«Δεν ξέρω αν κι εγώ, μπορώ να πω ευχαριστώ για τα αγκάθια στη ζωή μου», είπε στην Τζένη η Σάντρα.

«Λοιπόν, από εμπειρία μου μπορώ να πω ότι τα αγκάθια κάνουν τα τριαντάφυλλα πιο ανεκτίμητα. Εκτιμάμε τη θεόσταλτη φροντίδα απ' τον Θεό περισσότερο στη διάρκεια του πόνου από οποιαδήποτε άλλη φορά. Να θυμάσαι πως ο Ιησούς φόρεσε ένα στεφάνι από αγκάθια ώστε να μπορέσουμε κι εμείς να γνωρίσουμε την αγάπη Του. Μην απεχθάνεσαι τα αγκάθια».

Δάκρυα κύλησαν στα μάγουλα της Σάντρα. Πια πρώτη φορά από τότε που της συνέβη το ατύχημα, μαλάκωσε κάπως την πίκρα της. «Θα πάρω κι εγώ δώδεκα μακριά κοτσάνια με αγκάθια, παρακαλώ».

«Ηλπίζα να το κάνεις», είπε η Τζένη. «Θα στα έχω έτοιμα σε ένα λεπτό. Μετά, κάθε φορά που τα κοιτάς, θυμήσου να εκτιμάς μαζί και τις καλές και τις άσχημες στιγμές. Χρειαζόμαστε και τις δύο».

«Σ' ευχαριστώ. Τι σου χρωστάω;»

«Τίποτα δεν μου χρωστάς, παρά

μόνο μια υπόσχεση ότι θα αρχίσεις να θεραπεύεις την καρδιά σου. Την πρώτη χρονιά θα σου τα προσφέρω δωρεάν εγώ». Η Τζένη έδωσε μια καρτούλα στην Σάντρα. «Θα βάλω μια καρτούλα όπως αυτή στη σύνθεση, όμως ίσως θα ήθελες να την διαβάσεις πρώτα. Είναι μια προσευχή που την έγραψε κάποιος ο οποίος ήταν τυφλός. Διάβασέ την».

Θεέ μου, ποτέ μου δεν Σ' ευχαρίστησα για το αγκάθι μου! Σε ευχαρίστησα χιλιάδες φορές για τα τριαντάφυλλά μου, όμως ούτε μια φορά δεν Σε ευχαρίστησα για το αγκάθι μου. Δίδαξέ με το μεγαλείο του σταυρού που μεταφέρω. Δίδαξέ με την αξία των αγκαθιών μου. Δείξε μου ότι έχω φθάσει κοντά Σου μέσω του μονοπατιού του πόνου. Δείξε μου ότι τα δάκρυά μου έχουν συνθέσει το ουράνιο μου τόξο.¹

Η Τζένη της είπε, «Ο Θεός να σε ευλογεί, Σάντρα», δίνοντάς της την αγκαθωτή Σπέσιαλ Ανθοδέσμη. «Ελπίζω να αρχίσουμε να γνωριζόμαστε καλύτερα».

Η Σάντρα χαμογέλασε. Γύρισε, άνοιξε την πόρτα και βγήκε έξω γεμάτη ελπίδα. ■

1. George Matheson (1842–1906)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΡΙ ΑΛΒΕΡΟ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΗΣ ΕΝΘΑΡΡΥΝΣΗΣ

ΚΑΘΩΣ ΓΡΑΦΩ ΑΥΤΟ ΤΟ ΑΡΘΡΟ, ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΚΑΛΗ ΜΟΥ ΦΙΛΗ, ΔΕΧΕΤΑΙ ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΑΠΟ ΑΣΧΗΜΑ ΝΕΑ. Ο σύζυγός της απολύθηκε απ' τη δουλειά του μετά από 27 χρόνια εργασίας εκεί, η μαστογραφία της δεν έδειχνε και τόσο καλή, το κλιματιστικό σύστημα στο σπίτι τους χάλασε και μαζί με όλα αυτά έπρεπε να κάνουν ευθανασία σε ένα απ' τα κατοικίδια τους. Δεν ήταν οπωσδήποτε τραγωδίες, όμως συνέβησαν όλα μαζί – σε σημείο που να σε κάνουν να λες «Πατί, Θεέ μου;» ή «Πού είσαι Θεέ μου; Βλέπεις τι συμβαίνει; Νοιάζεσαι;»

Θέλω να προσφέρω παρηγοριά και στήριξη στη φίλη μου. Δεν μου αρέσει καθόλου που τα πράγματα είναι τόσο δύσκολα γι' αυτήν, όμως δεν ξέρω πώς ακριβώς να την βοηθήσω. Δεν θέλω να προσφέρω ενθάρρυνση και συμπόνια με τον στερεότυπο τρόπο του «προσεύχομαι για σένα», μηνύματα που δίνουν την αίσθηση λες και μιλάω από μια ζωή που δεν έχει υποφέρει αυτά που αντιμετωπίζει αυτή τώρα. Μήπως νοιώθετε κι εσείς καμιά φορά κάπως έτσι; Ή ίσως να βρίσκεστε στην άλλη μεριά της εξίσωσης, εκείνου που

χρειάζεται παρηγοριά και να εύχεστε να καταλαβαίνουν οι φίλοι σας το τι χρειάζεστε. Να μερικά πράγματα που έχω μάθει για το πώς να προσφέρω παρηγοριά και στήριξη σε αγαπημένους μου, όταν αυτοί αντιμετωπίζουν δύσκολους καιρούς:

Χρησιμοποιώ ένα εδάφιο ή ένα τραγούδι να προσευχηθώ γι' αυτούς και τους το κάνω γνωστό. Συνήθως τους στέλνω ένα μήνυμα όπως: «Ο Ησαΐας λέει ότι εκείνοι που προσμένουν τον Κύριο θα ανανεώσουν τη δύναμή τους. Γνωρίζω πως είσαι κάπως κουρασμένη τώρα, όμως προσεύχομαι ότι ο Θεός θα ανανεώσει τη δύναμή σου». Τέτοιου είδους μηνύματα και έχω στείλει και έχω δεχθεί και απλά με το να γνωρίζεις ότι κάποιος διεκδικεί τις υποσχέσεις του Θεού για σένα, όταν νοιώθεις αδύναμος, αυτό σου δίνει δύναμη.

Προσφέρετε περισπασμούς. Μερικές φορές η μάχη διαρκεί για πολύ και εσείς αναζητάτε μια ευκαιρία ή κάποιο κενό που να μην έχει να κάνει με τα προβλήματα σας. Ζητείστε από τον φίλο σας να πάτε πεζοπορία στο βουνό ή να πάτε για καφέ ή να φάτε έξω μαζί ή να δείτε μια ταινία ή οτιδήποτε θα τους δώσει κάποια αναστολή απ' αυτά που περνάνε. Γίνετε ο φορτιστής που θα τους δώσει δύναμη.

Κάνετε κάτι γι' αυτούς. Πηγαίνετε

να τους προσφέρετε φαγητό. Πάρτε τα παιδιά τους για ένα απόγευμα. Πληρώστε για τα ψώνια τους. Κόψτε το γρασίδι. Βρείτε τον χρόνο να τους τηλεφωνήσετε και να τα πείτε ή στείλτε τους μια καρτούλα. Μικρές πράξεις ευγένειας λένε πολλά και μπορούν να ανανεώσουν την ελπίδα και τη δύναμη.

Γίνετε ο ένθερμος υποστηρικτής τους. Όταν πάνε να δώσουν συνέντευξη για δουλειά ή παίρνουν καλά νέα απ' τον γιατρό, γιορτάστε μαζί τους. Γίνετε μέρος του οδοιπορικού τους.

Στη διάρκεια της ζωής μας και των σχέσεων που κάνουμε, θα έχουμε πολλαπλές ευκαιρίες να είμαστε και ο ενθαρρύνων και ο υποφέρων. Θα μάθουμε να «παρηγορούμε εκείνους που είναι σε κάθε μορφής θλίψη, με την παρηγοριά, με την οποία εμείς οι ίδιοι παρηγορούμαστε από τον Θεό»,¹ και να βοηθάμε ο ένας τον άλλον να συνεχίζουμε ακόμα και όταν νοιώθουμε εξαντλημένοι.

Η ΜΑΡΙΑ ΑΛΒΕΡΟ ΕΙΝΑΙ ΠΡΩΗΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΗ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΞΙΚΟ. ΣΗΜΕΡΑ ΖΕΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟ ΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΤΕΞΑΣ ΤΩΝ ΗΠΑ. ■

1. Κορινθίους Β' 1:4

ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΜΕ ΑΓΑΠΗ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Βλέπω αυτά που υποφέρεις και ακούω τις επικλήσεις σου για βοήθεια. Όταν νοιώθεις μόνος, Εγώ είμαι δίπλα σου, νοιώθω τον πόνο σου και περιμένω να πλησιάσεις κοντά Μου με την προσευχή. Βρες καταφύγιο στην παρουσία Μου, εκείνο το ξεχωριστό μέρος που μπορούμε να βρεθούμε μαζί. Εκεί θα μπορέσεις να πάρεις ανακούφιση απ' τις ανησυχίες, τις έγνοιες και τη σύγχυση. Εκεί μπορώ Εγώ, να σου ανανεώσω την αίσθηση του σκοπού της ύπαρξής σου και να σου προσδώσω τη δύναμη να συνεχίσεις.

Η ζωή μπορεί να έχει τα βάσανά της, όμως δεν χρειάζεται να υποφέρεις μόνος. Πολλές φορές τα προβλήματα που αντιμετώπισες στη ζωή σου, έδειχναν σαν βουνά. Επιβάρυναν το πνεύμα σου και σε έκαναν να αναρωτηθείς γιατί να επέτρεψα κάτι τέτοιο Εγώ. Τα επέτρεψα όχι για να σε επιπλήξω ή σαν κάποιο είδος τιμωρίας, αλλά για να σε φέρω πιο κοντά Μου. Σε γνωρίζω καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον και σε αγαπώ πιο πολύ.

Τα προβλήματα και τα εμπόδια στη ζωή σου μπορείς να τα δεις με δύο τρόπους: Μπορούν είτε να σε βελτιώσουν, είτε να σε πικράνουν. Όταν βρεις τη γαλήνη που μόνο Εγώ μπορώ να σου δώσω, τότε μπορώ να σε χρησιμοποιήσω σαν ένα εργαλείο της αγάπης Μου για να παρηγορήσεις κι εσύ τους άλλους.

Πολλά πράγματα στη ζωή μπορούν να φαίνονται άδικα ή ακόμα και άστοργα, όταν όμως εσύ τα βλέπεις μέσα απ' την υπόσχσή Μου ότι όλα θα αποβούν προς το καλό σου, αυτό δίνει ένα εντελώς νέο νόημα στις δυσκολίες που αντιμετωπίζεις. Αυτή η υπόσχεση είναι το κλειδί που καταπραΰνει τον πόνο, ανακουφίζει απ' το άγχος και καταβάλλει τον φόβο.